

Arrest

nr. 301 220 van 8 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Russisch staatsburger, van Russische etniciteit en afkomstig uit Grozny, in de Tsjetsjeense republiek, Russische Federatie.

U hebt een eerste verzoek om internationale bescherming in België ingediend op 15 december 2021. Dit verzoek was het voorwerp van een beslissing van het Commissariaat-generaal op 17 maart 2022. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het door u ingestelde beroep tegen deze beslissing verworpen in zijn arrest nr. X van 15 september 2022.

Zonder naar uw land van herkomst terug te keren, verzocht u op 26 september 2022 een tweede maal om asiel bij de hiertoe bevoegde Belgische instanties.

Tot staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

U houdt vast aan de feiten die u in het kader van uw eerste asielverzoek heeft aangevoerd, i.e. kwetsbaarheid als etnisch Russische vrouw zonder beschermend netwerk in een overwegend homogeen Tsjetsjeense samenleving, slachtoffer van een poging tot gedwongen seks met een schijnbaar invloedrijke Tsjetsjeense militair, bezwarende getuige van een gewelddadig verhoor/mogelijke liquidatie door de entourage van deze schijnbaar invloedrijke Tsjetsjeense militair. U verklaart heden dat er bijkomende feiten zijn die u in het kader van uw eerste asielverzoek uit schaamte niet durfde ter sprake brengen. U verklaart in concreto dat u als accountant van het bedrijf sedert jaren door uw werkgever werd gedwongen tot seksuele diensten bij (potentiële) klanten of tussenpersonen van dit bedrijf, dit a rato van gemiddeld 2-3 keer per jaar. De hooggeplaatste militair waarvan sprake in uw eerste asielverzoek is de laatste en meest angstaanjagende figuur in dit rijtje van (potentiële) klanten van uw werkgever, die van u seksuele diensten verwachtte. U verklaart heden dat u deze man twee maal heeft ontmoet, hiertoe telkens gedwongen door uw werkgever, waarbij u de tweede ontmoeting (dd.25.11.2021) reeds in het kader van uw eerste asielverzoek heeft uiteengezet. Heden voegt u toe dat u enkele dagen daarvoor reeds, op 20 november 2021, door uw werkgever naar deze man bent uitgestuurd, niet vergezeld door een ander persoon; dat u bij deze eerste gelegenheid door deze man werd gedwongen tot het gebruik van narcotica, dat u vervolgens langdurig en herhaald bent verkracht door deze man, en dat uw werkgever u niettemin opnieuw naar deze man heeft gestuurd voor de door u in het kader van uw eerste asielverzoek reeds verhaalde nieuwe ontmoeting met deze persoon.

Ter staving van uw huidig verzoek, legt u geen nieuwe documenten voor.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de stukken van uw administratief dossier (DVZ verklaring betreffende procedure, dd.25.04.2023; vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ, dd.25.04.2023; briefwisseling advocaat dd.22.11.2022) blijkt immers dat u zwanger bent, waarbij de voorziene bevallingsdatum luidens uw verklaringen is bepaald op 21.11.2023; dat u heden een nadrukkelijke voorkeur uitspreekt te worden gehoord door een Protection Officer van het vrouwelijk geslacht. Beide door u aangehaalde bijzondere proceduren hebben betrekking op de eventualiteit van een oproeping voor een persoonlijk onderhoud door het CGVS. Echter werd door het CGVS geoordeeld dat in casu een asielbeslissing mogelijk is zonder persoonlijk onderhoud met u in het kader van uw huidig asielverzoek.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke punten ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd; en omdat er u een reëel binnenlands hervestigingsalternatief ter beschikking stond. In de genoemde weigeringsbeslissing werd met name onaannemelijk bevonden dat u werd gevisieerd door een invloedrijke vertegenwoordiger van de Tsjetsjeense overheid; allereerst omdat u onaannemelijk weinig wist over de identiteit van deze agressor, en omdat u daarbij ook zonder aannemelijke reden geen poging heeft ondernomen om aan dit gebrek aan informatie te verhelpen; ten tweede omdat de door u verklaarde modaliteiten van uw uitreis uit de Russische federatie (legale uitreis met paspoort en vooraf aangekocht reisbiljet, via de gewone grenscontroleposten) haaks stonden op de door u beweerde vrees jegens deze invloedrijke persoon die de middelen zou hebben om u overal te vinden. Met betrekking tot het feit dat u in het verleden al eens slachtoffer was van een seksueel delict in de Tsjetsjeense republiek, en het gegeven dat u als jonge vrouw uit een etnische minderheid in de Tsjetsjeense republiek, zonder beschermend clannetwerk of een islamitisch geïnspireerde gedragscode, het risico zou lopen slachtoffer

te worden van soortgelijke misdrijven, zonder kans op bescherming, werd bovendien gewezen op de reële mogelijkheid in uw hoofde om zich buiten de Tsjetsjeense republiek te hervestigen, met name in de stad Rostov-aan-de-Don. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw laatste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Aangezien u in het kader van uw asielaanvraag volhardt in uw vluchtrelaas en de asielmotieven die echter eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw asielaanvraag incorrect is.

In casu kom ik tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt. In het kader van uw tweede asielverzoek bevestigt u de in het kader van uw eerste asielverzoek aangehaalde asielproblemen. U voegt hieraan toe dat u uit schaamte verdere asielproblemen heeft verzwegen die u nu in het kader van uw tweede asielverzoek wil onthullen: u wijst in dat kader op meerdere feiten van gedwongen seksuele handelingen en verkrachting. Enerzijds werd u er de afgelopen jaren door uw werkgever toe aangezet seksuele diensten te verlenen aan potentiële klanten/bemiddelaars. Anderzijds verklaart u dat behalve de in het kader van uw eerste asielverzoek beschreven ontmoeting met een invloedrijk Tsjetsjeens militair (dd.25.11.2021) u enkele dagen eerder (dd.20.11.2021) op initiatief van uw werkgever reeds een ontmoeting had gehad met deze persoon. Deze persoon zou u bij die gelegenheid hebben gedwongen tot het gebruik van narcotica, waarna hij u herhaalde malen heeft verkracht.

Welnu, het CGVS stelt vast dat deze nieuwe elementen de elementen van de motivering van de vorige weigeringsbeslissing niet beïnvloeden of weerleggen. Evenmin vormen deze op zich genomen elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

U haalt nog steeds aan dat u in geval van terugkeer vervolging vreest omdat u getuige was van een moord in het appartement van de invloedrijke Tsjetsjeense militair (DVZ verklaring dd.25.04.2023, rubriek 20). Dat u vervolgd zou worden door een invloedrijk Tsjetsjeens militair werd in de beslissing in het kader van uw vorig asielverzoek ongeloofwaardig bevonden. Uw nieuwe verklaring dat u door deze persoon daarenboven bent verkracht doet geen afbreuk aan de vaststellingen uit de vorige weigeringsbeslissing waarop de inschatting van ongeloofwaardigheid van deze vervolging door een invloedrijk persoon is gebaseerd.

Voor wat betreft het gegeven dat u slechts in het kader van een tweede asielverzoek voor het eerst melding maakt van seksueel misbruik, zij erop gewezen dat het CGVS in het algemeen er begrip voor heeft dat de psychologische impact van slachtofferschap van bepaalde ernstige misdrijven het voor sommigen te moeilijk maakt om hiervan melding te maken bij een eerste contact/asielverzoek bij de bevoegde asielinstanties. In uw geval moet het CGVS niettemin wijzen op concrete vaststellingen die afbreuk doen aan de aannemelijkheid van deze nieuwe door u aangebrachte elementen alsook uw verklaring dat u deze nieuwe elementen uit schaamte niet eerder heeft kunnen ter sprake brengen.

Zo valt allereerst op dat – anders dan uw nadrukkelijke vraag in het kader van uw huidig asielverzoek om te worden gehoord door een asielmedewerker van het vrouwelijke geslacht – u in het kader van uw vorige asielverzoek eerder had aangegeven geen voorkeur te hebben voor een vrouwelijke dan wel mannelijke interviewer (CGVS-vragenlijst dd.28.12.2021, onderdeel 3, vraag 6). Bij uw eerste persoonlijk onderhoud met een medewerker van het CGVS werd de kwestie u nogmaals voorgelegd, met de expliciete verwijzing naar uw melding in uw initiële asielverklaring van seksueel wangedrag door mannen, i.e. de Tsjetsjeense militair, waarna u nogmaals werd gevraagd of u het zag zitten te worden geïnterviewd door een asielmedewerker van het mannelijk geslacht. Uw antwoord luidde toen: “Nee, ik heb er geen probleem mee omdat er geen details zullen zijn, dus is er ook geen probleem.” (CGVS I, p. 6) Ook bij uw tweede persoonlijk onderhoud met het CGVS, en met dezelfde asielmedewerker van het CGVS, werd u de vraag voorgelegd of er op dat moment op die locatie omstandigheden aanwezig waren die u het relaas van uw asielmotieven moeilijker zo niet onmogelijk maakten. U beantwoordde deze vraag met: “Neen” (CGVS II, p. 2). Het CGVS noemt het opvallend dat u herhaalde kansen om het vertellen van (dreiging met) seksueel misbruik te vergemakkelijken, onbenut heeft gelaten, of ten minste aan te geven dat u om de ene of andere reden moeite had om bepaalde aspecten van uw asielrelaas te vertellen.

Bovendien werd vastgesteld dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud met het CGVS een eerdere verkrachting uit 2011 ter sprake heeft gebracht zonder dat hiernaar een expliciete vraag was gesteld op dat moment (CGVS I, p. 15). Gezien u de omstandigheden op dat moment voldoende geschikt vond om dit misdrijf waarvan u slachtoffer was in 2011, ter sprake te brengen, wordt des te minder aannemelijk waarom u niet op dat moment ook aangaf dat er op latere momenten evengoed sprake is geweest van gedwongen seksuele handelingen of verkrachting.

Daarbij komt ook de geloofwaardigheid van uw huidige verklaring als zou uw werkgever u gedurende jaren meermaals hebben gedwongen tot het leveren van seksuele diensten aan potentiële bedrijfsklanten, ernstig in het gedrang wanneer deze verklaring naast uw eerdere verklaringen over uw werkgever wordt

gelegd. Zo werd u in uw tweede persoonlijk onderhoud van uw eerste asielverzoek de vraag gesteld of u ooit problemen heeft gehad met mensen van uw werkgever bij Grand Mebel Group (CGVS II, p. 5). Uw antwoord toen was ondubbelzinnig en duidelijk: "Nee, ze waren vriendelijk, ik was blij ze te hebben. Mijn chef is great. Met de mensen waarmee ik gewerkt heb, daar waren geen gemene mensen bij." Het spreekt voor zich dat dergelijke verregaande positieve appreciatie moeilijk te rijmen valt met uw huidige verklaring dat uw werkgever u meermaals zou hebben gedwongen tot seksuele diensten ten aanzien van potentiële bedrijfsklanten. Volledigheidshalve zij erop gewezen dat u melding maakte van een 'grote chef' (de bedrijfseigenaar) en een 'kleine chef,' waarbij de grote chef de eigenlijke bedrijfsleider is met wie u tot in België contact zou houden, en de kleine chef een oude vriend en vroegere studiegenoot is, die u na uw vermeende asielproblemen de Tsjetsjeense republiek heeft uitgesmokkeld naar Rostov toe (CGVS II, p. 3). Uit uw verklaringen in dat kader blijkt duidelijk dat u over beide 'chefs' met sympathie spreekt.

Het valt ook verder op dat u in het kader van uw vorig asielverzoek zelfs de naam heeft gegeven van uw werkgever (CGVS I, p. 12) en daaraan had toegevoegd dat uw werkgever bereid was contact op te nemen met het CGVS, of een schriftelijke verklaring te doen ter ondersteuning van uw asielmotieven (CGVS II, p. 7). Ook gaf u toen aan dat u zelfs vanuit België nog in contact stond met deze werkgever (CGVS II, p. 7). De vaststelling dat u nog contact hield met uw werkgever nu u reeds in het land waar u asiel heeft verzocht, verbleef, alsook de vaststelling dat deze persoon bereid was tot inspanningen ten bate van u in uw asielprocedure, is evengoed incompatibel met uw huidige verklaring dat uw Tsjetsjeense werkgever gedurende jaren u zou hebben gedwongen tot seksuele diensten met bedrijfsklanten.

Bovendien staat uw eerdere verklaring dat u vanuit België in contact stond met uw werkgever en dat deze zelfs bereid was getuigenis te doen van uw asielproblemen in contrast tot uw huidige verklaring dienaangaande. Allereerst blijkt immers dat nog meer mensen dan tijdens uw eerste asielverzoek kennis zouden hebben van de identiteit van uw Tsjetsjeense belager waarmee de vaststelling uit uw eerdere asielbeslissing dat u onaannemelijk weinig weet over uw Tsjetsjeense belager alleen maar wordt bevestigd: niet alleen uw vriendin K. (...), de immobiliënmakelaar uit Moskou uit uw vorige asielverzoek die u in uw huidige asielverzoek een werkneemster/ dienstverleenster van uw werkgever noemt, zou immers uw belager kennen, maar evengoed uw werkgever zelf vermits deze u tot twee maal toe rechtstreeks naar deze persoon had gestuurd, zelfs tegen uw wil in. Dat deze laatste ineens luidens uw laatste verklaringen niet bereid zou zijn u de identiteit van uw belager te onthullen (DVZ verklaring dd.25.04.2023 (2de asielverzoek), rubriek 17) staat dan ook in schril contrast met uw eerdere verklaring als zou hij bereid zijn aan het CGVS getuigenis te doen van uw asielproblemen.

Kortom, deze vaststellingen doen afbreuk aan uw bewering als zou uw werkgever u meermaals hebben gedwongen tot seksuele diensten, ook ten aanzien van de genoemde invloedrijke Tsjetsjeense militair.

De door u aangehaalde nieuwe elementen doen ook geen afbreuk aan de essentie van de eerdere beoordeling, waarbij werd vastgesteld dat u rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden evenals met de algemene omstandigheden in uw land van herkomst over een redelijk intern hervestingsalternatief zoals bedoeld in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet beschikt in Rostov-aan-de-Don, Rostov oblast, waardoor er geen behoefte is aan internationale bescherming. In het licht van alle elementen die voorliggen, en gezien de vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid van de nieuwe door u verklaarde elementen, blijkt dat de nieuwe elementen die u heden aanreikt, de vorige beoordeling m.b.t. de voorwaarden voor de toepassing van het interne vluchtalternatief niet wijzingen.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 33, § 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“het beginsel van deugdelijke motivering van administratieve besluiten”*, van *“het niet in aanmerking nemen van recente informatie over het land van herkomst”*, van *“het beginsel volgens hetwelk het bestuursorgaan bij zijn uitspraak rekening moet houden met alle relevante elementen van de zaak”* en van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*. Tevens meent zij dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter melding maakt van artikel 33, § 2, a) van voormelde richtlijn 2013/32/EU zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze voormeld artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel van de richtlijn 2013/32/EU zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

2.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2023 waarbij haar volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2.5. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing op goede gronden inzake de toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet het volgende wordt gemotiveerd: *“In afwijking van*

de beoordeling naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de stukken van uw administratief dossier (DVZ verklaring betreffende procedure, dd.25.04.2023; vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ, dd.25.04.2023; briefwisseling advocaat dd.22.11.2022) blijkt immers dat u zwanger bent, waarbij de voorziene bevallingsdatum luidens uw verklaringen is bepaald op 21.11.2023; dat u heden een nadrukkelijke voorkeur uitspreekt te worden gehoord door een Protection Officer van het vrouwelijk geslacht. Beide door u aangehaalde bijzondere proceduren hebben betrekking op de eventualiteit van een oproeping voor een persoonlijk onderhoud door het CGVS. Echter werd door het CGVS geoordeeld dat in casu een asielbeslissing mogelijk is zonder persoonlijk onderhoud met u in het kader van uw huidig asielverzoek.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

In zoverre verzoekende partij meent dat zij gelet op de in haar hoofde aanwezige bijzondere procedurele noden diende te worden gehoord op het Commissariaat-generaal, wijst de Raad er evenwel op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd aan verzoekende partij verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht is om verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen (administratief dossier, stuk 7, 'verklaring volgend verzoek'). Verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt verder dat verzoekende partij in de gelegenheid gesteld werd nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Zo werd haar onder meer uitgebreid de kans gegeven om de redenen van haar tweede verzoek om internationale bescherming te verduidelijken, hetgeen zij ook omstandig deed (zie 'verklaring volgend verzoek', vraag 17). Uit niets blijkt dat verzoekende partij hierbij verhinderd zou zijn geweest om over bepaalde feiten te vertellen. Ook in het verzoekschrift wordt nergens concreet gewag gemaakt van zaken waarover zij niet zou hebben kunnen praten tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

Daar waar verzoekende partij nog stelt dat zij tijdens een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal de tegenstrijdigheden tussen enerzijds haar verklaringen in het kader van haar eerste verzoek en anderzijds haar verklaringen in het kader van haar huidig verzoek had kunnen verklaren, bemerkt de Raad dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, maar *in casu* niet overtuigt. Uit wat volgt blijkt immers dat zij geen afdoende verklaring biedt voor de in de bestreden beslissing gedane bevindingen.

2.2.6. De Raad wijst er vervolgens op dat inzake het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 15 december 2021 door verwerende partij op 17 maart 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat zij niet aannemelijk had gemaakt dat zij gevisieerd werd door een invloedrijke vertegenwoordiger van de Tsjetsjeense overheid en zij daarnaast met betrekking tot het feit dat zij in het verleden (in 2011) al eens slachtoffer was van een seksueel delict in de Tsjetsjeense republiek en haar risico als jonge vrouw uit een etnische minderheid in de Tsjetsjeense republiek, zonder beschermend clannetwerk of een islamitisch geïnspireerde gedragscode, om het slachtoffer te worden van soortgelijke misdrijven, zonder kans op bescherming, over de reële mogelijkheid beschikt om zich buiten de Tsjetsjeense republiek te vestigen, met name in de stad Rostov-aan-de-Don. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 277 515

van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 september 2022, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

Bijgevolg resten er verzoekende partij geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar vorige verzoek.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.7. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar onderhavig verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar vorige verzoek. Daarnaast verklaart zij heden dat er bijkomende feiten zijn die zij in het kader van haar eerste verzoek uit schaamte niet ter sprake durfde brengen.

2.2.8. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Waar verzoekende partij herhaalt in geval van terugkeer nog steeds vervolging te vrezen omdat zij getuige was van een moord in het appartement van een invloedrijke Tsjetsjeense militair en daarnaast bijkomende feiten aanhaalt die verband houden met de reeds eerder tijdens haar eerste verzoek aangevoerde vrees voor de invloedrijke Tsjetsjeense militair, wordt in de bestreden beslissing vooreerst dienstig opgemerkt dat haar bewering dat zij vervolgd zou worden door een invloedrijk Tsjetsjeens militair in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werd bevonden en dat haar nieuwe verklaring dat zij door deze persoon daarenboven verkracht werd geen afbreuk doet aan de vaststellingen uit de vorige weigeringsbeslissing waarop de inschatting van ongeloofwaardigheid van deze vervolging door een invloedrijke persoon is gebaseerd.

Verder worden in de bestreden beslissing verschillende pertinente vaststellingen gedaan die verder afbreuk doen aan de aannemelijkheid van deze nieuwe door haar aangebrachte elementen alsook haar verklaring dat zij deze nieuwe elementen uit schaamte niet eerder ter sprake kon brengen.

Vooreerst acht de Raad het samen met de commissaris-generaal uiterst opvallend dat verzoekende partij, die thans stelt uit schaamte bepaalde feiten niet eerder te hebben vermeld, bij haar eerste verzoek herhaalde kansen om het vertellen van (dreiging met) seksueel misbruik te vergemakkelijken onbenut heeft gelaten noch aangegeven heeft dat zij om de ene of andere reden moeite had om bepaalde aspecten van haar asielaas te vertellen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande immers op het volgende gewezen: *“Zo valt allereerst op dat – anders dan uw nadrukkelijke vraag in het kader van uw huidig asielverzoek om te worden gehoord door een asielmedewerker van het vrouwelijke geslacht – u in het kader van uw vorige asielverzoek eerder had aangegeven geen voorkeur te hebben voor een vrouwelijke dan wel mannelijke interviewer (CGVS-vragenlijst dd.28.12.2021, onderdeel 3, vraag 6). Bij uw eerste persoonlijk onderhoud met een medewerker van het CGVS werd de kwestie u nogmaals voorgelegd, met de expliciete verwijzing naar uw melding in uw initiële asielverklaring van seksueel wangedrag door mannen, i.e. de Tsjetsjeense militair, waarna u nogmaals werd gevraagd of u het zag zitten te worden geïnterviewd door een asielmedewerker van het mannelijk geslacht. Uw antwoord luidde toen: “Nee, ik heb er geen probleem mee omdat er geen details zullen zijn, dus is er ook geen probleem.” (CGVS I, p. 6) Ook bij uw tweede persoonlijk onderhoud met het CGVS, en met dezelfde asielmedewerker van het CGVS, werd u de vraag voorgelegd of er op dat moment op die locatie omstandigheden aanwezig waren die u het relaas van uw asielmotieven moeilijker zo niet onmogelijk maakten. U beantwoordde deze vraag*

met : “Neen” (CGVS II, p. 2). Het CGVS noemt het opvallend dat u herhaalde kansen om het vertellen van (dreiging met) seksueel misbruik te vergemakkelijken, onbenut heeft gelaten, of ten minste aan te geven dat u om de ene of andere reden moeite had om bepaalde aspecten van uw asielrelaas te vertellen.”

Tevens dient te worden gewezen op volgende opmerkelijke vaststelling door verwerende partij, die haar bewering uit schaamte deze feiten niet eerder te hebben vermeld verder ondergraaft: *“Bovendien werd vastgesteld dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud met het CGVS een eerdere verkrachting uit 2011 ter sprake heeft gebracht zonder dat hiernaar een expliciete vraag was gesteld op dat moment (CGVS I, p. 15). Gezien u de omstandigheden op dat moment voldoende geschikt vond om dit misdrijf waarvan u slachtoffer was in 2011, ter sprake te brengen, wordt des te minder aannemelijk waarom u niet op dat moment ook aangaf dat er op latere momenten evengoed sprake is geweest van gedwongen seksuele handelingen of verkrachting.”*

In haar verzoekschrift betoogt verzoekende partij onder verwijzing naar UNHCR-richtlijnen en algemene richtlijnen van het Commissariaat-generaal dat schaamte wel degelijk kan verklaren waarom zij deze feiten niet eerder vermeldde. Tevens citeert zij informatie omtrent het stigma rond verkrachting in de Noordelijke Kaukasus. De Raad oordeelt evenwel dat verzoekende partij hiermee op geen enkele wijze concreet afbreuk doet aan bovenvermelde vaststellingen op basis waarvan verwerende partij wel degelijk terecht concludeert dat *in casu* verzoekende partij niet overtuigt waar zij stelt dat zij deze feiten niet eerder vertelde omwille van schaamte.

Verder overtuigt ook haar uitleg dat het minder moeilijk is om te vertellen over een verkrachting die reeds dateert uit 2011 dan over de thans aangehaalde recentere feiten, gelet op *“het gevoel van schaamte, zowel omwille van haar volwassen leeftijd als het stigma van gedwongen seksuele handelingen in “ruil en/of uit voordeel” in verband met professionele activiteiten”* niet. Dat zij enerzijds zonder dat hiernaar een expliciete vraag werd gesteld bij haar eerste verzoek wel een eerdere verkrachting uit 2011 ter sprake brengt doch anderzijds omwille van schaamte geen gewag zou hebben gemaakt van het feit dat er op latere momenten evengoed sprake is geweest van gedwongen seksuele handelingen of verkrachting, is niet plausibel. Bovendien gaat zij met deze uitleg eveneens geheel voorbij aan het gegeven dat zij tijdens haar eerste verzoek tweemaal op het Commissariaat-generaal gehoord werd en meermaals de kans had om het vertellen van (dreiging met) seksueel misbruik te vergemakkelijken of ten minste aan te geven dat zij om de ene of andere reden moeite had om bepaalde aspecten van haar asielrelaas te vertellen. Dat zij zulks evenwel naliet, ondergraaft dan ook haar bewering dat zij omwille van schaamte niet over deze feiten heeft verteld.

Voorts ziet de Raad niet in hoe het betoog van verzoekende partij dat het mentaal veel moeilijker is om over dergelijke feiten te praten *“tijdens een gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij herhaaldelijk werd gezegd, dat de verzoekster kort en beknopt haar problemen moest verklaren en dat zij de mogelijkheid zou krijgen om de details van haar relaas tijdens haar gehoor bij het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen te doen”* een ander licht kan werpen op bovenstaande vaststellingen. Immers dient te worden herhaald dat verzoekende partij in het kader van haar eerste verzoek tweemaal op het Commissariaat-generaal werd gehoord en ruimschoots de kans had om van deze feiten melding te maken, hetgeen zij echter naliet. Verzoekende partij verklaart met deze uitleg dan ook op geen enkele wijze waarom zij van deze feiten pas voor het eerst gewag maakt in het kader van haar volgend verzoek. In zoverre deze opmerking betrekking heeft op haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek, herhaalt de Raad nog dat verzoekende partij er tijdens dit interview duidelijk op gewezen werd dat het van essentieel belang was om alle nieuwe elementen ter staving van haar volgend verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen, daar het Commissariaat-generaal niet verplicht is om haar voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Zoals eveneens reeds opgemerkt, blijkt uit het verslag van haar verklaringen aldaar tevens dat zij er op uitgebreide wijze kon ingaan op de feiten die zij thans aanhaalt in het kader van haar huidig verzoek (zie ‘verklaring volgend verzoek’, vraag 17). Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij tijdens dit interview niet de gelegenheid zou hebben gehad om belangrijke details te vertellen, temeer nu verzoekende partij niet concreet uiteenzet welke details zij er niet zou hebben kunnen vermelden, laat staan dat zij zou aantonen dat deze een ander licht zouden werpen op de in bestreden beslissing gedane bevindingen.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog omstandig vastgesteld dat haar huidige verklaring als zou haar werkgever haar gedurende jaren meermaals hebben gedwongen tot het leveren van seksuele diensten aan potentiële bedrijfsklanten haaks staat op haar eerdere verklaringen omtrent haar werkgever. Meer bepaald wordt desbetreffend op het volgende gewezen: *“Daarbij komt ook de geloofwaardigheid*

van uw huidige verklaring als zou uw werkgever u gedurende jaren meermaals hebben gedwongen tot het leveren van seksuele diensten aan potentiële bedrijfsklanten, ernstig in het gedrang wanneer deze verklaring naast uw eerdere verklaringen over uw werkgever wordt gelegd. Zo werd u in uw tweede persoonlijk onderhoud van uw eerste asielverzoek de vraag gesteld of u ooit problemen heeft gehad met mensen van uw werkgever bij Grand Mebel Group (CGVS II, p. 5). Uw antwoord toen was ondubbelzinnig en duidelijk: “Nee, ze waren vriendelijk, ik was blij ze te hebben. Mijn chef is great. Met de mensen waarmee ik gewerkt heb, daar waren geen gemene mensen bij.” Het spreekt voor zich dat dergelijke verregaande positieve appreciatie moeilijk te rijmen valt met uw huidige verklaring dat uw werkgever u meermaals zou hebben gedwongen tot seksuele diensten ten aanzien van potentiële bedrijfsklanten. Volledigheidshalve zij erop gewezen dat u melding maakte van een ‘grote chef’ (de bedrijfseigenaar) en een ‘kleine chef,’ waarbij de grote chef de eigenlijke bedrijfsleider is met wie u tot in België contact zou houden, en de kleine chef een oude vriend en vroegere studiegenoot is, die u na uw vermeende asielproblemen de Tsjetsjeense republiek heeft uitgesmokkeld naar Rostov toe (CGVS II, p. 3). Uit uw verklaringen in dat kader blijkt duidelijk dat u over beide ‘chefs’ met sympathie spreekt.

Het valt ook verder op dat u in het kader van uw vorig asielverzoek zelfs de naam heeft gegeven van uw werkgever (CGVS I, p. 12) en daaraan had toegevoegd dat uw werkgever bereid was contact op te nemen met het CGVS, of een schriftelijke verklaring te doen ter ondersteuning van uw asielmotieven (CGVS II, p. 7). Ook gaf u toen aan dat u zelfs vanuit België nog in contact stond met deze werkgever (CGVS II, p. 7). De vaststelling dat u nog contact hield met uw werkgever nu u reeds in het land waar u asiel heeft verzocht, verbleef, alsook de vaststelling dat deze persoon bereid was tot inspanningen ten bate van u in uw asielprocedure, is evengoed incompatibel met uw huidige verklaring dat uw Tsjetsjeense werkgever gedurende jaren u zou hebben gedwongen tot seksuele diensten met bedrijfsklanten.

Bovendien staat uw eerdere verklaring dat u vanuit België in contact stond met uw werkgever en dat deze zelfs bereid was getuigenis te doen van uw asielproblemen in contrast tot uw huidige verklaring dienaangaande. Allereerst blijkt immers dat nog meer mensen dan tijdens uw eerste asielverzoek kennis zouden hebben van de identiteit van uw Tsjetsjeense belager waarmee de vaststelling uit uw eerdere asielbeslissing dat u onaannemelijk weinig weet over uw Tsjetsjeense belager alleen maar wordt bevestigd: niet alleen uw vriendin K. (...), de immobiliënmakelaar uit Moskou uit uw vorige asielverzoek die u in uw huidige asielverzoek een werkneemster/ dienstverleenster van uw werkgever noemt, zou immers uw belager kennen, maar evengoed uw werkgever zelf vermits deze u tot twee maal toe rechtstreeks naar deze persoon had gestuurd, zelfs tegen uw wil in. Dat deze laatste ineens luidens uw laatste verklaringen niet bereid zou zijn u de identiteit van uw belager te onthullen (DVZ verklaring dd.25.04.2023 (2de asielverzoek), rubriek 17) staat dan ook in schril contrast met uw eerdere verklaring als zou hij bereid zijn aan het CGVS getuigenis te doen van uw asielproblemen.” Verzoekende partij onderneemt in haar verzoekschrift niet de minste poging om deze uiterst bevreedende vaststellingen in concreto te weerleggen of te verklaren, waardoor deze onverminderd overeind blijven.

Ten slotte treedt de Raad verwerende partij tevens bij waar deze oordeelt dat de door verzoekende partij aangehaalde nieuwe elementen ook geen afbreuk doen aan de essentie van de eerdere beoordeling, waarbij werd vastgesteld dat verzoekende partij rekening houdend met haar persoonlijke omstandigheden evenals met de algemene omstandigheden in haar land van herkomst over een redelijk intern vestigingsalternatief zoals bedoeld in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet beschikt in Rostov-aan-de-Don, Rostov oblast, waardoor er geen behoefte is aan internationale bescherming. Immers blijkt uit het voorgaande dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de nieuwe elementen die zij heden aanreikt, waardoor deze de vorige beoordeling met betrekking tot de voorwaarden voor de toepassing van het interne vestigingsalternatief niet kunnen wijzigen. De eerdere beoordeling in het kader van haar eerste verzoek dat verzoekende partij voor wat betreft het seksueel delict in 2011 en haar vrees om opnieuw het slachtoffer te worden van een soortgelijk misdrijf beschikt over een intern vestigingsalternatief en zich buiten de Tsjetsjeense republiek, met name in de stad Rostov-aan-de-Don, kan vestigen, blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij nog opmerkt dat in de bestreden beslissing nergens gewag wordt gemaakt van de e-mail die haar advocaat op 5 mei 2023 heeft verstuurd naar het Commissariaat-generaal (zie bijlage 3 van het verzoekschrift), stelt de Raad evenwel vast dat de inhoud van deze e-mail, die zich tevens in het administratief dossier bevindt (zie administratief dossier, stuk 4, e-mail d.d. 5 mei 2023), geen afbreuk doet aan bovenstaande bevindingen. Immers worden hierin louter de feiten herhaald die ook verzoekende partij aanhaalt in het kader van haar huidige verzoek. Daarnaast wordt nog verwezen naar de reeds hierboven vermelde UNHCR-richtlijnen waarin gesteld wordt dat schaamte een reden kan zijn waarom verzoekers bepaalde zaken niet vertellen bij hun verzoek en de informatie van algemene aard omtrent het stigma rond verkrachting in de Noordelijke Kaukasus, doch de Raad herhaalt dat hiermee geenszins concreet afbreuk gedaan wordt aan de hierboven gedane bevinding dat *in casu* verzoekende

partij niet overtuigt waar zij stelt dat zij de thans aangehaalde feiten niet eerder aanhaalde omwille van schaamte en/of stigma (zie ook punt 2.2.8.).

2.2.10. Ten slotte duidt de Raad er nog op dat de verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin van aard is een ander licht te werpen op de hierboven gedane vaststellingen. De geciteerde rechtspraak betreft immers individuele gevallen en heeft geen bindende precedentwaarde. Het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij dient op individuele wijze te worden beoordeeld, waarbij verzoekende partij haar nood aan internationale bescherming *in concreto* dient aan te tonen.

2.2.11. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.12. In zoverre verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier. Tevens blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoekende partij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen (administratief dossier, stuk 7, 'verklaring volgend verzoek'). De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.14. Gelet op het voorgaande, beroept verzoekende partij zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT